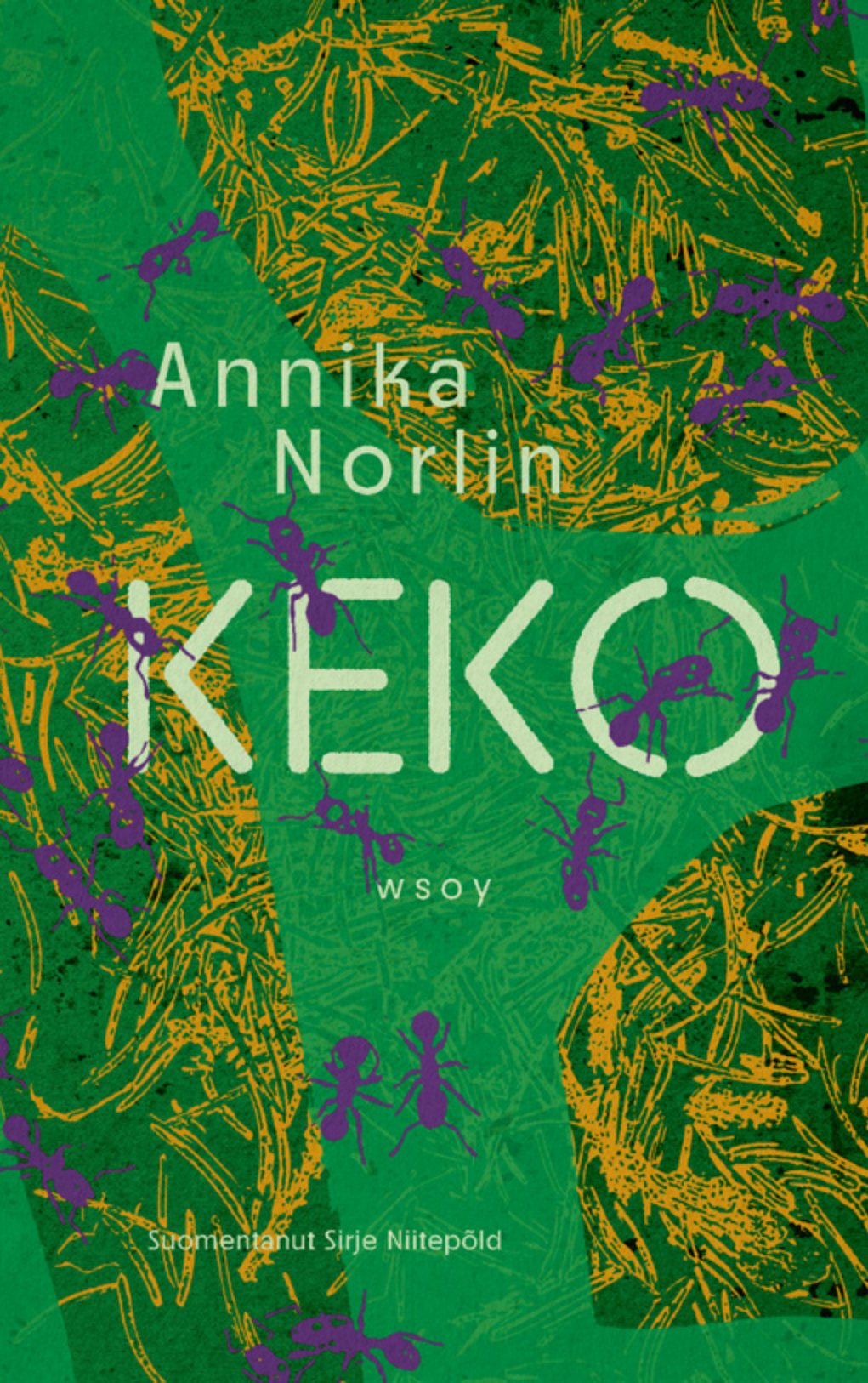

Annika
Norlin

KEKO

WSOY

Suomentanut Sirje Niitepõld

Annika
Norlin

KEKO

Suomentanut Sirje Niitepöld

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Lainausten suomennokset:
Torgny Lindgren: *Pylsy*. Suomentanut Liisa Ryömä,
Kustannusosakeyhtiö Tammi, 2003.
Jackie Collins: *Lucky*. Suomentanut Leila Koivukangas,
Gummerus, 1991.

Pohjoismaiden
ministerineuvosto on
tukenut tämän teoksen
suomentamista

Ensimmäinen painos

Ruotsinkielinen alkuteos
Stacken

Copyright © Annika Norlin 2023

First published by Weyler förlag an imprint of Natur & Kultur 2023

Suomenkielinen laitos © Sirje Niitepöld ja WSOY 2025

ISBN 978-951-0-50799-5

Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

*Åsa Norlinille (1946–2023),
joka opetti minut lukemaan.*

Heitä oli seitsemän. He tulivat jostain ylempää, isolta tieltä kukaties. He laskeutuivat rinnettä polkua pitkin, eivätkä he katsoneet kävellessään maahan, ikään kuin heidän jalkapohjansa jo olisivat tienneet, missä kohdin puunjuuret kulkiivat. Porukassa oli naisia ja miehiä, joku näytti nuorelta ja muutama keski-ikäiseltä, ehkä vanhemmaltakin. Viisikymppiseltä? Kuusikymppiseltä? He etenivät peräkanaa, jonossa. Sitten he kääntyivät pikku polulle, joka johti järven suuntaan.

Oli aamupäivä.

He olivat pukeutuneet retkeilyhousuihin ja kauluspaitoihin ja t-paitoihin ja vanhoihin farkkuihin. Jollakulla oli yhdeksänkymmentälukulaisittain leikattu mekko: suora, puuvillaa.

Mekkonainen huusi jotain. Hän oli pitkä ja näytti vahvalta. Hän hytisi vähän, kyykistyi ja alkoi puuhata tulta. Tulisija oli kyhätty kivistä aivan vesirajaan. Ajattelin, että he olivat varmaan käyneet siellä aiemminkin. Ehkä koko nuotiopaikka oli heidän rakentamansa.

He eivät juuri puhuneet, mutta yhtäkkiä joku alkoi laulaa. Alku ainakin muistutti laulua, mutta sävelet olivat yksinäisiä, erillisiä:

Aa –

Monet heistä – eivät kaikki – liittyivät lauluun: sävelen verran, tai muutaman. Laulu oli kuin eläimen ääntelyä: siitä tulivat mieleen ammuttavat lehmät tai kirkuvat lokit. Kaikki kuului vain heikosti siihen, missä minä olin. Oli tyyntä, ehkä siksi kuulin ylipäänsä mitään.

Kaiken aikaa mekkonainen odotti jännittyneenä pikku liekkiä. Hän puhalsi, kannusti sitä kuin jalkapallojoukkueen hyökkääjää, kumartui sen ylle.

He kaivoivat laukusta GB:n jäätelörasian, jossa näytti olevan taikinaa, asettuivat ringiin tulisijan ympärille, jakoivat tilan liekkien yläpuolella, seisoivat niin lähellä toisiaan, että ruumiit melkein sulivat yhteen. Pääs painuivat toisiaan vasten.

Porukasta oli aiemmin erkaantunut vähän nuorempi mies, ja nyt hän tuli takaisin kuollut lintu mukanaan. Hän kyni linnulta sulat, joutui vähän taistelemaan selkähöyhenten ja siipien kanssa. Sitten hän taittoi siivet ja koivet irti ja grillasi lintua hiljalleen tulella.

Kiitos, hän huikkasi lopuksi.

Kiitos.

Kiitos.

Niin sanoivat muut.

Kun lintu oli grillattu, he pilkkoivat sen ja jakoivat palat pieniin kasoihin. Jotkut söivät siivommin – ottivat lihakimpaleen, suolasivat sen ja työnsivät suuhun pienen pieniä palasia siitä, ja jokaisen suupalan jälkeen tikkuleipää.

Toiset, kuten tulen tehnyt nainen, nappasivat isot lihanpalat ja maiskuttivat antaumuksella. *Kiitos. Kiitos. Kiitos.*

Hyttysset inisivät ympärilläni, ääni oli hyvin matala ja aivan taukoamaton.

Porukka jäi aloilleen, mutta toiminta näytti sattumanvaraiselta. Joku heitti pitkäkseen maahan ja katseli taivasta. Joku kyykistyi rantaan. Heillä ei tuntunut olevaan minkäänlaista sisäistä aikataulua, kukin vain ikään kuin haahuili omassa maailmassaan. Ihan kuin olisi tarkkaillut päiväkotiryhmää, paitsi että kaikki olivat aikuisia.

Miksen mennyt heidän luokseen? Minähän kaipasin ihmisiä.

Kaipa minua pelotti. Ei siksi, että porukka olisi vaikuttanut aggressiiviselta, pikemminkin päinvastoin: koska en ymmärtänyt. Pääni sauhusi, yritti kerätä palasia kasaan, hahmotella yhteyksiä. Keitä nämä ihmiset olivat? Miksi he kiittelivät tikkuleipää? Miten he liittyivät yhteen?

Jos heillä vain olisi ollut toisenlaiset vaatteet, ajattelin. Jonkin sortin kaavut, tai vaikka joogahousut. Siinä tapauksessa olisin osannut luokitella heidät, sijoittaa heidät somasti sopivaan lokeroon aivoissani, ehkä sellaiseen jossa lukee *new age*. Mutta heidän vaatteensa eivät sopineet kuvaan. He olivat liian reippaita. Oli kaiken maailman käytännöllisiä housuja. Farkkuja. Jollain oli kuoritakki. Ruumiit kuin poikkileikkaus keskimääräisen bussin matkustajista. He näyttivät aivan tavallisilta. He olisivat voineet olla vaikka joukko ohjelmoijia. Voisivatko he olla sukua? Työtovereita?

Mutta ei. He eivät sopineet yhteen, kaikista lähti aivan erilaiset vibat.

Lyhyellä keski-ikäisellä miehellä oli suuret silmät ja surumielinen ilme. Myöhemmin hän hyppäsi veteen ja ui kauas järvelle ja sitten takaisin, tosi nopeasti. Tuntui että järvin järkyttyi hänen vauhdistaan.

Tummaihoinen, pieni silmälasipäinen nainen.

Käsittämättömän kaunis pitkä mies, näytti melkein kreikkalaiselta, ja lisäksi filmitähdeltä.

Ehkä täällä kuvataankin elokuvaa, ehdin ajatella. Tuo mies on stara, muut ovat työryhmää.

Mutta jälleen kerran: ei. Se liittyi jotenkin siihen miten he olivat yhdessä, ei mitään jutustelua, pelkkää levollisuutta ja kiittelyä. Täydellinen hiljaisuus ja ruumiit kiinni toisissaan tulisijan ympärillä, ikään kuin heidän välillään ei olisi ollut etäisyyttä ollenkaan. Läheisyys sai minut pohtimaan, olivatko he kokeneet jotain hirveää, työstivätkö he kenties jotakin. Yksikään tuntemani perhe tai työporukka ei käyttäytynyt keskenään noin tuttavallisesti.

Yksi istui vähän kauempana. Hän oli kulkenut muutaman metrin verran muiden takana, kun he olivat tulleet järvelle. Hän oli porukan nuorin, aika pitkä nuorukainen, joka vähän klenkkasi kävellessään. Hänen eleensä olivat suurellisia, ruumis ikään kuin poreili energiaa, jolla ei vain ollut tarkkaa kohdetta. Kasvonpiirteet olivat herkäät, mutta pojan aura oli – no, *raskas*. Näin sen kaukaakin.

Kun olin lapsi, erään ystäväni äiti piti huolta kodittomista koirista. Ne olivat toinen toistaan kurjempia otuksia, osa pelokkaita tai hengenvaarallisia, likaisia, yhdeltä puuttui jalka, toiselta korva, jollakin oli tulehtuneita haavoja. Yksi koirista oli pahin. Ystäväni kutsui sitä *Piruparaksi*. Se oli suuri sekarotuinen ja hengitti rohisten, sen silmät rähmivät ja yksi tassu oli katki. Kun sen kohtasi, alkoi sekä masentaa että pelottaa. Kaksi tunnetta iski päälletysten, koiraa halusi yhtä aikaa halata ja juosta karkuun.

Piruparka puri sitten erään toisen kodittoman koiran hengiltä, pelokkaan mäyräkoiran.

Ystäväni sanoi: »Mutsi sanoi aina että kaikki ansaitsevat toisen mahdollisuuden, mutta Piruparasta hän sanoi vain että sille paras mahdollisuus oli kuolla. Mutsi ampui sen itse.»

Vasta kun muut olivat syöneet meni nuorukainenkin tulisijan luo. Pitkä mekkoon pukeutunut nainen antoi hänelle vähän taikinaa ja käveli sitten itse kauemmas rantaan, ja nyt poika seisoi itsekseen tulen ääressä ja lämmitti taikinaa hiilloksen jäänteissä. Hän käänteli päätään puolelta toiselle, etsiskeli, halusi tietää missä muut olivat, että he olivat vielä siinä. Niin minä sen tulkitsin. Kun hän huomasi pari heistä, hän rentoutui silminnähdén, istui kivelle ja hieroi kasvojaan. Toinen jalka hytkyi. Jokin ruumiinosa oli koko ajan liikkeessä.

En ollut ajatellut Piruparkaa viiteentoista vuoteen.

EMELIE

Kevät 2023

Sitä juoksee portaat alas, ryntää bussille, ehtii viime hetkellä, työntyy ihmisjoukon läpi, istumapaikkoja ei tietenkään ole, pakko asettua tangon viereen seisomaan. Työntää kuulokkeet korviin ja kuuntelee jotain mikä blokkaa äänet, vaikka podcastia, ehkä Yhdysvaltain politiikasta. On tärkeää pysyä kärryllä maailman menosta. Bussi kallistuu ajaessaan sillan yli, ikkunasta näkyy nouseva aurinko. Se värjää matkustajien hiukset kultaisiksi. Tekee ihmisistä kauniita. Siinä sitä sitten seisoo painautuneena vasten jotakuta, jota ei ole koskaan tavannut. Kaikki kääntyvät hienotunteisesti niin, ettei kenellekään tule kiusallinen olo. Ihmiset ovat omissa maailmoissaan, matkalla johonkin tärkeään paikkaan, siltä tuntuu. Katseilla on suunta. Itsekin on osa kuhinaa.

Noina aamuina olin aina matkalla johonkin aikaiseen tapaamiseen, tai ehkä haastatteluun. Tein sijaisuuksia kaikkialla, kuukauden siellä, yksitoista tuolla, joskus oli kokonaisen kahden vuoden projektipesti. Kaikkialla minulle sanottiin: »Myöhemmin voi olla saumaa vakipaikkaankin, kunhan vain näytät kyntesi.» Niin minä siis tein, näytin kynteni. Esittelin niitä aivan mahdollottoman antaumuksellisesti. »Voi ei», huokailtiin pian, »Rakel on sairaana. Jonkun täytyy tehdä iltavuoro.» Sitteen vilkuilua. Ja minä, minä tartuin aina tilaisuuteen. »Sinuun

sitten voi luottaa», minulle sanottiin. Ja minäkin luotin itseni! Sellainen minä olin. Selvisin ihan kaikesta. Toiset saattoivat sanoa, että lähtisivät kotiin lastensa luo, tai että nyt on vähän kenkku olo, tai että nyt ei millään enää jaksa, mutta en minä. Minä jaksoin mitä vain. Olin rakentanut vaikuttavan suhdeverkoston, se käy helposti jos työskentelee kahdeksan vuoden aikana kymmenessä tai kahdessatoista eri paikassa. Kävin töiden jälkeen ulkona melkein joka ilta. Ensin tein ylitöitä, sitten menin ulos. Kävin jalkapallomatseissa, teatteriesityksissä, juhlista, salilla. Join drinksuja baareissa, juoksin lenkkejä, vedin lukupiirejä. Kurkkailin erilaisiin yhteisöihin, kurkkailin aina muutaman tunnin verran. Sitten menin kotiin, asuntooni, jonka olen itse ostanut, jonka seinät olen maalannut sävyllä *munankuori*. Menoni olivat suuret, lainat kalliit, mutta rakastin asuntoani jokaista neliometriä, sillä koti julisti minulle itsenäisyyttäni. Olin valmis raatamaan itseni hengiltä, kunhan vain sain pitää asunnon. Olin oman itseni herra. Olin niin ylpeä elämästäni. Jos joku olisi seissyt ulkona ja katsonut sisään, hän olisi jopa saattanut kuvitella, että tiesin mitä tein.

Ystäväni haikailivat lasten tai suuren rakkauden perään, mutta minusta tuntui aina, että mitä lähemmäs toiset ihmiset päästi, sitä suurempi vaara oli, että he pilaisivat kaiken. Että lopulta joutuisi tekemään kompromisseja itsensä suhteen, heräämään jonain päivänä siihen, että eli elämää, jota ei ymmärtänyt.

»Valitettavasti emme pysty tarjoamaan sinulle vakipaikkaa», sain kuulla sijaisuuden päättyessä. Mutta ei siinä mitään, sillä eräs kaverini oli aloittanut työt eräässä toisessa lehdessä, ja hän vinkkasi kahden kuukauden sijaisuudesta, jota voitaisiin jatkaa, ehkä vakituiseksi asti, kunhan työssä ensin näyttäisi kyntensä.

Ärtymystä ei tule ajatelleeksi. Sen kuvittelee olevan oikeutettua. Sitten tiuskii jollekin vanhalle miehelle rullaportaissa, koska hän kävelee niin hitaasti. Kiukuttelee siskolleen, koska hän soittaa ja kysyy kuulumisia, eikä hänen kanssaan ehdi puhua, ja nyt tuli vielä huono omatuntokin. Sitten pyörittelee silmiään Mikalle, joka ei ole tehnyt hommiaan, koska lapsi oli sairaana eikä hän ehtinyt. *Ei vaan ehtinyt*, toistaa itse happamasti. Kyllä töitä kuulkaa pauskitaan niin kauan että ne on tehty. Ajattelisivatpa kaikki niin. Mutta sinun onneksesi, Mika, minä viimeistelin työsi. Oli pakko, koska muuten emme pystyisi jatkamaan tätä kokousta, Mika.

Sydämentykytystä ei tajua. Se vain yhtäkkiä alkaa. Epämukava tunne rinnassa joka kerran kun pyöräilee, joka kerran kun treenaa, ennen nukkumaanmenoa. Mistä se tuli? Se tuntuu niin tarpeettomalta. Voisiko se vain kadota. Se ei kestä kauan, viiden tai kymmenen minuutin ajan omissa nahoissaan elämistä vain vihaa aivan vilpittömästi. Mutta ne viisi, kymmenen minuuttia. Siinä on tavallaan... tullut *valloitetuksi*, tunnetilan valloittamaksi. Onko se fyysistä vai psyykkistä, se mitä tapahtuu? Ei hajuakaan. Siitä eroon pääsemiseksi on valmis tekemään mitä tahansa.

Nukkuminen on pahinta. Yöllä vain makaa ja tuijottaa kattoon ja tietää, että mitä vähemmän unta saa, sitä surkeammin suoriutuu huomisesta. Sitä vähemmän jaksaa.

Ja on huolta ja on ärtymystä, ja yhdessä ne pitävät pikku palaveria, eikä itse voi mennä mihinkään, ei suuntaan eikä toiseen. On vain jumissa itsessään, omassa etovassa ruumiissaan.

»Olet siis täällä, koska epäilet kärsiväsi uupumuksesta?»

»Kaikki alkoi siitä, etten pystynyt nousemaan sängystä. Oli tarkoitus lähteä yhteen tapaamiseen, mutten päässyt ylös.»

»Ahaa.»

(Tauko.)

»Miten pitkään makasit sängyssä?»

»Neljä päivää. Naapuri toi piimää ja muroja. Syötti minua.»

»Miten voit nyt?»

»En... en tiedä.»

»Täytä tämä oirearviolomake.»

(Tauko.)

»Et näköjään täytä.»

»Ei, en... en pysty. Anteeksi. Mitä sanoitkaan?»

»Emelie, sovitaan että minä luen kysymykset sinulle ääneen.

Sopiiko?»

»Joo... sopii.»

(Tauko.)

»Tiedän että tämä on outoa, mutta voisimmeko sammuttaa loisteputket, ihan vain siksi aikaa kun vastaan kysymyksiin?»

Yhtenä aamuna en onnistunut nousemaan sängystä. Oli lauantai, olin ajatellut nukkua yhdeksään tai niille main, mutta kun heräsin, totesin kauhukseni, että olin nukkunut yksitoista ja puoli tuntia. Ystäväni odottivat minua lounastapaamiseen. Tiesin että minun pitäisi rynnätä bussille. Jos ehtisin vartin päästä lähtevään bussiin, myöhästyisin korkeintaan puoli tuntia. Selitin asian ruumiilleni, mutta se ei kuunnellut.

Huhuu, minä sanoin. Bussi lähtee nyt.

Okei, sanoi ruumis ja lojui sijoillaan.

Sinun täytyy nyt ihan oikeasti nousta, jos aiot ehtiä, sanoin.

Kuulen kyllä, sanoi ruumis, mutta mitään ei tapahtunut.

Yritin nostaa yhtä ruumiinosaa kerrallaan. Ei onnistunut.

Tekstaripeukalot olivat edelleen puolellani. Ne eivät petä! Kirjoitin viestin ystäville, joita minun oli tarkoitus tavata. He olivat melko uusia tuttavuuksia, en tuntenut heitä kovin hyvin. Pahinta oli kai se, että he eivät tunteneet toisiaan yhtään, heitä yhdistävä lenkki olin minä. Ei todellakaan ollut reilua tehdä ohareita.

Kirjoitin tekstiviestin:

Olen bussissa mutta tajusin että minulla on kuumetta, pakko mennä kotiin ja takaisin sänkyyn. Olen tosi pahoillani tästä.

Mietin hetken ja lähetin perään toisen viestin:

Te voitte tietenkin tehdä mitä haluatte, perua lounaan tai olla perumatta, mutta jos haluatte edelleen tavata niin Eliniä kiinnostavat humanitääriset kysymykset, erityisesti lapsiasiat, ja Iwa, sinähän olet työskennellyt UNHCR:ssä.

Mietin vielä vähän ja lähetin taas uuden viestin:

Lisäksi teillä molemmilla on Hallandista kotoisin oleva vanhempi.

Olin ollut innoissani siitä lounaasta. Valitsemassamme ravintolassa tarjoiltiin tosi hyviä pieniä leipäsiä, ja niiden kanssa vispattua voita, jossa oli merisuolaa ja parmesania. Lounaan jälkeen olin ajatellut ostaa viinipullon, jonka olisin vienyt myöhemmin illalliselle, amaronea, koska Roy piti siitä. Olin aikonut myös ehtiä treenaamaan. Treenin jälkeen kävisin suihkussa, ajelisin karvani ja lotraisin ostamaani uutta vartaloöljyä, joka tuoksui iiriksiltä, orvokeilta ja seetriltä. Meikkaisin ja pohtisin mitä panisin päälleni. Roy oli niin hyvännäköinen. Minulla oli koko ajan sellainen olo, että hän paini aivan eri sarjassa kuin minä ja että minun pitäisi kivuta hänen sarjaansa, ettei hän alkaisi pohdiskella asetelmaa liikaa.

Olimme menossa keikalle. Keikka järjestettiin salaisessa paikassa, sitä ei paljastettu kenellekään. Siitä tulisi taatusti yksi niistä illoista, että *siellä piti vain olla itse*, musiikkiin ehkä uppoaisi täysin.

Ehtisin varmasti kaiken paitsi lounaan, minähän voisin nousta ihan muutaman minuutin kuluttua.

Neljä vuorokautta myöhemmin en edelleenkään ollut pääsyt vessaa tai jääkaappia kauemmas, ja niilläkin retkillä olin jäänyt kohteeseeni moneksi tunniksi. Pääni oli nyt siirtynyt täydellisen apatian tilaan. Olin hyväksynyt asian, suhtauduin

siihen neutraalisti, eikä kukaan saanut minuun minkäänlaista yhteyttä. Puhelimeni akku oli tyhjä, enkä piitannut sen lataamisesta. Kun lopulta tein sen, minua odotti sata tekstaria, neljäkymmentä meiliä ja kaksikymmentä yksityisviestiä. Kirjoitin instagramiin, että jäisin somepaastolle, mihin sain kuusikymmentä kommenttia, etupäässä punaisia sydämiä.

Kun en avannut ovea, naapurini haki lopulta vara-avaimensa ja harppoi suoraan sisään. Hän luuli että olin kuollut. En ollut, vakuutin, mutta hän voivotteli silti minut nähdessään.

»Pieni työkuolema», hän sanoi.

Kävi ilmi, että naapurinikin oli kerran uupunut, tosin arvokkaammalla tavalla. Hänellä on kolme lasta ja hän taistelee kansansa oikeuksien puolesta. Kaikki käsittävät, miksi hän romahti.

Nyt lapset ovat jo aikuisia eivätkä asu enää kotona. Huolenpito on silti jäänyt naapurini luontoon. Hän auttoi nyt minua, enkä minä tietenkään käynyt sellaisesta valittamaan. Olisi pitänyt vastustella, mutta samaan aikaan kun yhdessä paheksuimme sitä, miten kaikki olivat sysänneet kaiken vastuun juuri meidän niskoillemme, minä sysäsin ilomielin omat ongelmani hänen hoidettavikseen. Katselin, kun hän piti minusta huolta, kuunteli minua ja keitti minulle soppaa. Tuntui ihanalta, että joku ymmärsi. Naapurini nimi on Anne Helena ja hän on saamelainen. Hän on umpikyllästynyt sivistämään ruotsalaisia kansansa traumaista, mutta kaipa hän on luopunut siitä ajatuksesta, että me ymmärtäisimme asioiden laidan itseksemme, joten kun kysyn jotain, hän yleensä vastaa. Nykyisin tiedän enemmän siitä, miten valtio vei saamelaisten maat ja kulttuurin niin että saamelaisten on nyt vain oltava olemassa harmittomilla tavoilla ja pysyteltävä riemunkirjavana

eksoottisena mausteena, joka pitää turpansa tukossa. Ja heidän liikkumatilansa kutistuu kutistumistaan, vaikka asia perustellaankin eri tavalla kuin aikoinaan. Heidän elämäntapansa on nykyään hädin tuskin mahdollinen.

En ollut itse paikalla silloin kun maa varastettiin ensimmäistä kertaa, mutta silti minua hävettää, joten laitan hänelle välillä illallista. Valitettavasti pasta puttanescani ei tunnu tekevän tyhjäksi valtion petosta.

Nyt hän joka tapauksessa joutui laittamaan illallista minulle, ja syyllisyyteni vain kasvoi, näin silmissäni miten se muodosti jo kasoja.

Ánne Helena kertoi, että sinä vuonna kun hän uupui, hän vei kaikki kolme poikaansa Saamenmaahan. Hän asui siellä kesän yli ja hengitteli. Poikien piti panna tietokoneet pois ja auttaa sukua porojen merkitsemisessä. »Sen ne kyllä ansaitsivat», Ánne Helena nauroi ja kaatoi lisää viiniä.

»Suku vai pojat?» kysyin.

»Molemmat», sanoi Ánne Helena.

Itse hän oli vain ollut luonnossa ja tosiaan hengitellyt. Istunut ulkona ja sytyttänyt tulia. Muutamaa viikkoa myöhemmin hänellä oli ollut merkittävästi parempi olo, sitä paitsi pojista oli suvun kanssa vietetyn ajan jälkeen tullut järkeviä ihmisiä.

»Luuletko että porot tykkäisivät minusta?» kysyin toiveikkaasti.

»Eivät todellakaan», sanoi Ánne Helena. »Ne haistaisivat stressisi kymmenen kilometrin päästä.»

Yhtäkkiä elämä on oikea aistimusten esterata. Kävele raput alas, jalat kopisevat kivilattiaan. *Pam* kun ovi sulkeutuu. Armottoman kirkkaat valot viiltävät silmiä. Sitten ihmisjoukkoon, jossa

kaksi hölöttävää naista nauraa kovaan ääneen juuri kun ohittavat sinut ja korvasi. Bussiin, missä kaikki tungeksivat sumpussa ja puhuvat, puhuvat, puhuvat. Viereinen mies näkee kaukana kaverin, kailottaa. JONTE! EI JUMALAUTA! Joku tyttö klikkaa puhelimesta videon auki, poppi pauhaa bussissa sekunnin ajan, kunnes se hiljennetään.

Bussi keikkuu, ja joka kerran kun siellä kaatuu jotakuta päin, vastaan tulee toisen ihmisen hien haju, kulmikas laukku, sininen valo toisen ihmisen puhelimen näytöstä. Ja bussi ajaa yli sillan ja aurinko nousee ja olo on kuin kivipeikolla, joka halkeaa jos siihen osuu valonsäde. On pakko kumartua. Aurin gon ikävin piirre on sen kirkkaus. Ja joku on menossa ulos ja tiuskaisee: »Olet tiellä!» Ja sitten näkee tiuskaisijan vihaisen katseen ja tuntee kyynelten kihoavan silmiin. Se tuntuu niin epäreilulta, minähän teen aina parhaani. Eikö hän näe sitä, tuo vihainen räkyttävä nainen. Minähän vain annan ja annan ja annan, miksei hän näe sitä. Eikä hermostoaan hallitse yhtään, eikä kyynelkanavia, joten sitten sitä vain itkee, itkee, itkee. Seisoo keskellä bussia ja itkee. Ensin pään painaa alas, toivoo ettei kukaan näe, sillä itkeminen on niin noloa

mutta sitten ymmärtää, että kaikki tuijottavat joka tapauksessa vain puhelimiaan ja huoli on ollut turha.

Pätkätöiden, stressin ja loputtoman uutisvirran uuvuttama Emelie laittaa asuntonsa vuokralle, muuttaa metsään ja heittää iphonensa järveen. Eräänä päivänä hän näkee leiristään salaperäisen seitsemän hengen ryhmän, joka on kerääntynyt alas rantaan. Keitä he ovat, mistä he ovat tulleet ja ennen kaikkea, mitä he oikein tekevät?

Kyseessä on yhteiskunnan ulkopuolella elävä yhteisö, jossa kenenkään ei tarvitse selviytyä yksin. He jakavat kaiken – kuin muurahaiset. Mitä tapahtuu, kun paikalle eksynyt vieras sohaisee kekoa?

»He olivat yhteinen organismi, eivät yksittäisiä yksilöitä. Pienimmillään he olivat ryhmän ihmiset, enimmillään koko Keko, ja kenties, kenties jopa koko kaikkeus. He olivat taivaalla loistava aurinko, järvet ja suomaat. He olivat hyttyset, jotka lentelivät ympäriinsä, hömötiaiset ja kuukkelit. He olivat porot ja ahmat ja majavat. He olivat havunneulaset ja jäkälät ja he olivat lakat, lakat, lakat. *Kiitos. Kiitos* kaikui metsässä.

Kiitos.»

9 789510 507995

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50799-5